

MARIUS CONCITA

Închisoarea vieții

roman

INTEGRAL

Era o zi cenușie de noiembrie. Cerul greu din care țâșneau picături reci de ploaie părea că se va prăbuși curând peste oraș. Alaiul mortuar, în frunte cu maneliștii ce urlau răgușit lipiți de coșciug cântece de jale pentru puternicul dispărut, înainta cu greu prin traficul supra-aglomerat de la acea oră.

Când convoiul se opri la poarta cimitirului, bărbatul coborî din limuzina neagră, își aranjă puțin impecabilul său costum și traversă aleea, flancat permanent de cei trei bodyguardzi cu trăsături imobile, atenți la orice mișcare din jur.

La sfârșitul ceremonialului, una dintre gărzi îi întinse o superbă și elegantă coroană de flori negre. Depuse coroana lângă peretele criptei din impunătorul cavou și se îndepărtă apoi cu pași rari.

Acum, odată cu moartea temutului conducător al celui mai puternic clan interlop al Bucureștiului, cu toții știau cine va fi succesorul său.

*

Un șobolan ieși pentru o clipă la suprafață, apoi dispăru rapid în mormanul de gunoaie din fața blocurilor jerpelite. Așa, în lumina roșie a apusului, cu tencuiala căzută, fără balcoane, cu geamurile fără tocuri, doar găuri întunecate în care nu demult locuise cineva, blocurile și peisajele din jur arătau ca după un proaspăt și îndârjit

bombardament, care distrusese orice formă de viață și lăsase doar urmele unui grozav masacru asupra populației civile.

Și totuși, de undeva de sub bloc, din mai multe găuri tăiate în zid, se auzeau voci înfierbântate, ca prin niște difuzoare vechi, aruncate, din care nu te aștepți să se mai audă nici un sunet, și totuși te surprind funcționând.

— Ești un bulangiu și un fricos... Te sperii și când tragi o bășină noaptea... Ce mai aștepți tu de la viață? Să vină sfârșitul lumii și să mori ca un șobolan în mizeria asta? Nu te-ai săturat să vii la miezul nopții acasă și s-o găsești pe zdreanța aia de bunică-ta beată moartă și căzută în pișat? Și a doua zi când se trezește să înceapă să te blesteme și să-ți zică că ești un vagabond ca tac-tu care a omorât-o pe mă-ta și acum zace în pârnaie... Să te bată cu cablu' de la casetofon și după aia să te trimită la chioșc să-i cumperi băutură și un pachet de țigări... Și dacă vede că ai luat și tu câteva d-acolo, ca băiatu', vai de capu' tău, că te ia iar la bătaie, de data asta cu cotorul de la florile artificiale...

Restul de țigară pe care-l ține între dinți luminează slab subsolul blocului și fața din întuneric a prietenului care îl ascultă încruntat.

— Mai dă o țigară că mi-ai făcut draci... Aruncă chiștocul în balta de sub țevi. Un păianjen i se urcă încet pe picior... Se scutură și mai să cadă în apa puturoasă de sub țeava pe care stă.

— Ți-am zis de atâtea ori să n-o mai lași să dea în tine... ridică mâna aia grasă și împuțită să-i tragi una în mufă și s-o lași acolo cu cracii în sus. Cu ce drept dă ea în tine? Că-ți dă să mănânci în fiecare zi numai pâine uscată? Bani nu-ți dă să lingi și tu măcar o acadea... Și tu spui că n-ai unde să te duci și ce să faci...

Suge lacom din țigara fără filtru și suflă tot fumul în fața prietenului. Celălalt, nervos, ridică mâna să-l lovească...

— Mai du-te în spume de agarici... Tu vorbești? Tu dacă stai cu mă-ta și cu tac-tu ce faci? Vine noaptea beat, o bate de sună blocu'... și ție ce ți-a făcut atunci când te-a trezit din somn și a vrut să te arunce de la doi? Asta ai uitat? Când nu e el acasă, mă-ta se duce și face auto-stopul pe la Băneasa, pe centură și mai cheamă clienții și pe la ea... Mai ții minte atunci când mi-ai zis că venise cu unu' și tu

te uitai pe sub uşă cum i-o trăgea ăla? Şi curva de soru-ta, care şi-o pune cu toţi pentru un pachet de snacks-uri...

— Gata bă, gata!... Un moment de tăcere... Celălalt continuă:

— Când ai fugit de acasă două luni şi te-au căutat cu poliţia... ai dormit prin canale, pe la metrou, nu ziceai tu că era s-o mierleşti într-o noapte când ai intrat pe teritoriul ăloră? Dacă erai așa şmecher, de ce nu i-ai terminat pe toţi să fii tu şeful? Te-au găsit gaborii şi te-au adus acasă, iar tac-tu te-a bătut așa rău că ai stat încă două luni în ghips. Da' tu ești mare şmecher, ce să zic...

O tuse grea, țișete și fragmente de înjurături le întrerupseră dialogul precipitat.

— De data asta n-o mai ratez... am un plan, știu eu ce fac... Se aplecă spre fața prietenului și încet, ca și cum i-ar fi spus un mare secret, îi șopti: Am vorbit ieri cu Grăsime și zice că săptămâna viitoare pleacă iar în Italia și i-am spus să ne ia și pe noi p-acolo, să facem niște bani, să ieșim din rahat. Prima dată n-a vrut, zicea că n-avem bani de drum și alte alea, da' m-am rugat de el... zicea că-i trebuie niște fetițe să le ia să lucreze p-acolo... c-a găsit el câteva, dar tot îi mai trebuie. Am stabilit să i-o dau pe soru-mea și mâine mergem să vorbim cu Cici, curva aia de la scara trei. Da' mai are nevoie să-l ajutăm într-o treabă... Cică să facă rost de bani de drum pentru noi. Uite care e șmecheria...

*

Peste drum de patiserie – o clădire pitică, cu obloane de tablă la geamuri pe care se mai zăresc încă inițialele șterse de dolar, lire și mărci; deasupra, într-o tablă agățată în cuie ruginite, se poate citi: Casă de schimb valutar.

E devreme, abia ora cinci dimineața. Puțini oameni se zăresc prin rămășițele nopții, trăgând după ei ziua ce va începe în curând. Câțiva măturători tăcuți, desprinși din noapte, împrăstie praful ridicat de vânt deasupra clădirilor, înghițit de cerul cenușiu.

O pagină de ziar cu litere mari și colorate, plutește prin aer și rămâne agățată în crengile desfrunzite ale unui copac. Câteva cutii de bere goale se rostogolesc, apoi dispar într-un canal. În depărtare se aud lătrături fioroase de maidanezi.

Două siluete se apropie gesticulând și vorbind înflăcărat.

— Bă țurcă, ăsta e planu'... ai înțeles? Să nu dea dracu' să faci figuri, că să mor eu de nu te omor... îl apucă de gât și îl împinse în gardul unei case.

— Fii atent, îți mai spun o dată ca să fii eu sigur. Deci așteptăm la patiserie până la ora șapte când se deschide casa de schimb. Când vedem că intră aia înăuntru, mai așteptăm nițel și după aia intrăm. Bă, mă asculți? La ușă, rapid îți tragi fesu' de l-ai găurit cu foarfeca, pe meclă, și intri. Scoți pistolu' cu bile din buzunar și urlî la aia să-ți dea banii că altfel o iau toți dracii... da' mai gros, nu cu voce de copil. Să nu cumva să te pună dracu' să te sperii și să fugi că ne-am nenorocit amândoi, tu auzi? Când începe să scoată banii din seif să fii atent să nu cumva să dea alarma. Oricum eu o să fii lângă tine și știu ce am de făcut... Când scoate banii, eu îi pun repede în sacoșă pe toți și tu urlî la ea să se culce cu fața la pământ și să nu respire, să nu miște. După aia, aici e foarte important, ne tirăm rapid, că în față ne așteaptă Grăsime cu mașina, ne urcăm în fugă și gata, asta a fost... jos fesu'... Camere de vedere nu sunt în casa de schimb că am intrat eu odată și știu sigur. Oricum, chiar dacă ne prinde, nu ne face nici dracu' nimic, că suntem prea mici, minori cum se zice. Pârnaie nu facem sigur, așa că nu ai de ce să-ți fie frică. Acum, hai în patiserie să halim ceva.

Se făcuse șapte fără zece. Zece minute trec... șapte.

— Uite-o!... grasa aia în verde... deschide ușa, intră acum, ridică oblonul, caută ceva, se așează...

Începuse să plouă mărunț, iar stropii desenau șanțuri pe geamurile aburite.

— Ce tremuri așa? Bă, ți-am mai zis că n-are ce să se întâmple, nu intri la pârnaie... Mai stăm nițel că e cam lume pe stradă... stai

Libris

să treacă și să nu mai fie nimeni. Gata, ești gata? Se ridică brusc și îl trage după el pe prietenul care ezita.

Afară ploaia îi izbi în față, iar aerul rece al dimineții îi făcu să se crispeze un moment. Trecură câteva mașini... trotuarul din față era aproape pustiu. Traversară strada și se opriră lângă ușa casei de schimb, își traseră căciulile pe față, scoaseră din geacă pistoalele de jucărie și, împingând furios ușa, intrară. Femeia de la casă, ce tocmai își sorbea cu plăcere cafeaua, scoase un țipăt puternic și scăpă din mână ceașca care se sparse cu zgomot de podea. Rămase blocată cu mâna în aer, cu ochii holbați la străinii ce tocmai intraseră și o amenințau cu pistoalele, urlând îngroșat să le dea banii acum, acum...

Un moment nu fu în stare să gândească nimic și încremeni paralizată. O lovitură puternică în față o trezi din toropeală și terorizată se aplecă către seiful încastrat în zidul din spatele tejghelei. Îl deschise mecanic, o clipă gândindu-se să apese butonul roșu de deasupra, dar îi era frică. Banii îi cădeau din mâinile tremurânde, reușind totuși să-i așeze pe măsută, iar seiful rămase deschis. Auzi ca prin vis o voce care-i ordona să se așeze culcată cu fața la pământ... apoi ușa trântită cu zgomot și nu mai știu nimic... Scăpase!

Când ieșiră pe ușă ținând la piept sacoșa cu bani, Tibi nu văzu nicio mașină parcată care trebuia să-i aștepte și cei doi intrară în panică. Trotuarul se aglomerase, iar oamenii îi ocoleau speriați, unii luând-o la fugă văzând armele. Gâfâind de frică, nu mai putea gândi nimic.

— Să știi că ăsta ne-a tras țepă... n-a venit!

Pe trotuarul celălalt un agent îi văzuse. Tocmai când se pregăteau să dispară, din capătul străzii o mașină gri opri lângă ei în trombă. Săriră sperați pe bancheta din spate și auziră în urmă două focuri de armă. Mașina demară în viteză, viră brusc la stânga și se pierdu pe străzi lăturalnice.

— Gata băieți, ați rezolvat treaba? Știam eu că pot să mă bazez pe voi. Ia să văd banii!

Tibi lovind cu putere scaunul din față, urlă furios:

— Bă, tu ești dilui la creieri? N-ai zis tu, bă, că o să fii acolo când ieșim? Unde erai, rahatule?

Grăsimе vru să se întoarcă și să-l lovească, dar se răzgândi.

— Bă puțică, tu să nu-mi mai vorbești așa pe tonu' ăsta, c-o să-ți mănânce mă-ta coliva. Tu nu-mi zici mie ce să fac, că eu știu mai bine. Dacă stăteam în stradă ca vita, atrăgeam atenția la oameni și ne prindea pe toți, auzi? Ne lua dracu'. Ce credeai, că nu mai vin? Așa mă știi tu pe mine, că eu îmi las prietenii la greu?... Hai! dă punga să văd cât avem!

— De când, rahat, suntem noi prieteni? Și dacă ne prindea gaboru' ăla d-a tras după noi, pe tine te durea în cur de prietenia noastră, treceai cu mașina mai departe și totu' cădea pe noi.

— Păi eu îi lăsam să vă prindă, bă puțică? Săream după voi... Hai! dă azi punga!

Opri mașina și, uitându-se precaut în jur, începu să numere banii, scuipând în degete la intervale regulate. După ce termină se întoarce către cei doi, rânjind.

— Oooo!... Bă băieți, da' știți că aici e treabă serioasă? Zece mii de dolari! – deși în realitate erau peste patruzeci. Bravo!... sunteți oameni de bază.

Banii dispărură rapid într-o geantă maro gata pregătită. Tibi îl apucă de mâna păroasă cu trei ghiuluri galbene.

— Stai așa, șmechere, că nu-i așa! Și nouă ce ne iese la treaba asta? Era să fim prinși sau împușcați așa pe gratis, ca proștii?

Matahala din față se încruntă puțin și se smunci din strânsoare:

— ăștia sunt banii de drum. Ai zis că vrei în Italia, crezi că mergi pe gratis? Când ajungeți acolo, unde o să dormiți, unde o să mâncați? Eu acolo vă asigur masa și casa. Da' pentru asta trebuie bani, nu glumă. Sau v-ați răzgândit și nu mai vreți să mergeți? Mie să-mi spuneți de acu', să știu ce să fac. Că, dacă nu mai mergeți, vă luați banii și să vă văd cum vă descurcați voi singuri... Și cum o să ieșiți din țară la paispe ani? Dacă mergeți, eu mă ocup de tot și de acte și de transport, dar nu pe gratis, copilași. Că nu suntem proștii nimă-nui. Au încercat alții, mult mai șmecheri ca voi, să-l fraierească pe Grăsimе și tot n-au reușit!

După un scurt moment de gândire, Tibi spuse hotărât:

— Ți-am promis că te ajutăm cu chestia de azi și ne-am ținut de cuvânt, nu te-am aburit. Acum așteptăm să te ții și tu de cuvânt și să nu-ți bați joc de noi, să ne iei de fraieri că suntem copii... și să ne lași baltă. Acum avem nevoie de o garanție de la tine.

Grăsime îl privi atent, își aprinse o țigară, apoi vorbi răgușit:

— Bă puștiulică, da' știi că ești șmecher? Bravo, bă băiatule, asta mi-a plăcut! O să ajungi departe, mâna mea dreaptă... Și cam ce garanție ai vrea tu să-ți dau eu?

— Dacă banii rămân la tine, tu poți să pleci săptămâna viitoare și pe noi să ne uiți. Asta nu e bine. Lasă-ne și nouă jumătate și când ne întâlnim îți dăm și restul...

— Bă, voi dacă aveți încredere în mine, bine, dacă nu... se gândi puțin: dar, fiindcă m-ați ajutat în chestia asta, vă dau două mii de dolari, banii voștri și restul rămâne la mine să mă ocup de tot. Ori-cum, vă caut eu când pun lucrurile la punct, da' să știți c-o să mai am nevoie de voi. Acu tre' să scap de mașina asta, până nu ne trezim cu caralii pe cap. Hai, valea! Da' ce dracu miroase așa? Care a murit?

Tibi privi scârbit către prietenul de lângă el. O pată de urină îi udase cracul pantalonului.

— Bou' ăsta de Scaiete și-a dat drumul pe el de frică!

Ieșiră din mașină, ascuseră căciulile și banii într-un buzunar și porniră încet, să nu atragă atenția, către periferii.